

Zbohom, zvrchovanosť!

V modernom komunikačnom systéme som si prečítal zaujímavý článok. Preložil som ho a upravil /skrátil/ pre HL. Hfa...

„Po nedávnych udalostiach o vstupe do EÚ niet čo dodať. Ľahostajnosť a naivita zvíťazili nad rozumom a hrdosťou. Všetko podstatné už niekto povedal, niet naozaj k tomu čo dodať! Snáď iba vyjadriť mierne počudovanie nad tým, ako sa pôvodný Hitlerov plán o zjednotení Európy naplnil bez zbytku. Goebels a ďalší nacistickí pohlavári by mali radosť. A to všetko išlo mierovou cestou! Jediné, čo stačilo, bolo štyridsaťročné rozleptávanie a demontáž výuky na školách, výchova jasajúcich idiotov, povýšenie konzumného spôsobu života na modlu a zlaté teľa, pošpinenie slov ako vlasť a národ! Kto dnes ešte hovorí o národe a vlasti, sa automaticky označí ako xenofób, ba čo viac, zaradia ho až k šovinistom, nacionalistom, ba až k neonacistom. To nám stačí?...”

A pokračujem. „Už som unavený tým márnym bojom. Veril som, že Slováci a Česi, ktorí prešli drezúrou budovania reálneho socializmu, to všetko, čo sa deje, zbadajú! Ved' za tie dlhé roky mali mať vypestovaný šiesty zmysel a naše školstvo ešte sa nestačilo za posledné roky zdegenerovať tak, ako na Západe. Ale stalo sa! Súc omámení konzumom, plnými obchodmi /skoro prázdny peňaženkami/, lesklými obalmi, ovplyvnení neschopnými »tiezpolitikmi« a umelcami sme to všetko zožrali aj s navijákom. Keby len to! Aj ostatné východoeurópske národy idú tou istou cestou! Neostáva nám nič iné, ako stáť v nemom údive nad naivitou a silou propagandy!”

„Nemyslím si, že bude ešte niekedy možné o tejto téme takto hovoriť. Iste, ľudia sa budú medzi sebou k tomu vracieť, budú nadávať, pretože budú mať kopy dôvodov, ale nakoniec to všetko skončí niekde pri pive a sterilne čistej nefajčiarskej putike vybavenej televízormi na každej strane.”

(Prečítajte si Nradburyho 451 stupňov Fahreheita.) „Na nič viac sa nezmôžu, ale to už bude nadávanie akési iné, ako napr.: je to bordel, ale aj tak sa to už nedá zmeniť. Bude to pravda. Predsa bolo oveľa jednoduchšie reagovať skôr, kým sme do toho viezli! Pripomína to priepasť Macochu na Morave: je jednoduchšie najprv iba zízať opatrne cez okraj zábradlia, po skočení až na dne priepasti bude treba priveľa energie na vydrípanie sa z tej hlbiny hore.”...

„Žijeme v historickej dobe rozpadu európskych národov. Bez výnimky, väzení, akou materinskou rečou kto hovorí! Nevie, či sa máme z toho radovať alebo naopak. Rozjasení idioti v televízii a v novinách sa budú síce snažiť určovať smery nášho myslenia, ale i tak tvrdím, že je to tragédia. Najhoršie je to umieranie, čo teraz príde. Postupný i keď pomalý rozpad. Dôvod? Infraštruktúra už v minulosti dobre vybudovaná v celej Európe, bude ešte dlho normálne fungovať. Ibaže rok čo rok budú bohatší a stredná vrstva obyvateľstva chudobnejšia, až časom celkom zmizne. Viac a viac rodín bude zločinný »superštát« ožobračovať, bude tu nepretržitý dozor a byrokracia, ktorá nemá v histórii obdobu. Všetci budeme postupne rovnako rozmýšľať. Budeme jesť rovnaké jedlá, hamburgery, mrazené hotové obedy zohrievané v mikrovlnkách, budeme platiť rovnaké dane, smiať sa na rovnakých priblížych žartoch a rovnako odsudzovať nevhodné myšlienky a reči. Budeme aj na rovnaké sviatky /schválne/ posielat' rovnaké pohľadnice či sms-ky s rovnakým textom... Nemá to cenu znovu to všetko vyratúvať. Keď už máme, čo sme chceli – do roboty /ak ju máme!/ veselo! Alea iacta sunt... prekročili sme Rubicon!”

A na koniec citujem: „Čím väčšia moc štátu, tým menšia sloboda občana!” /Mill./

Z internetu preložil a upravil: drga

Súca na poličku

O osudoch žien v minulosti, ale aj v období globalizácie sa toho napísalo neúrekom. No ešte stále sa nájdu menej zmapované miesta a problémy.

Vo vydavateľstve **Ikar** vyšla kniha **Upálená zaživa** od autorky a vlastne aj hrdinky publikácie **Souad**. Toto meno je pseudonym, svoje skutočné meno autorka-hrdinka nezverejnila. Narodila sa v roku 1957 alebo 1958 v malej zjordánskej dedinke. Žila v nej až do roku 1977, keď „uvrhla” rodinu do hanby tým, že mala predmanželský pomer. Podľa miestnych zvyklostí ju za to rodina mala potrestať smrťou, čo sa aj stalo – jej švagor ju polial benzínom a podpálil. Vtedy sa skončil jej prvý život – v Jordánsku je úradne mŕtva.

Jej druhý život sa začal v Eu-

rópe, kde sa prebrala v nemocnici po dvadsiatich operáciách. Za svoj život vďaka humanitárnej organizácii Zem ľudí. Žije na neznámom mieste v Európe, ukrytá pred svojou rodinou. Pracuje ako sekretárka, je vydatá, má dve dcéry a jedného syna. Jej najväčším želaním je, aby sa jej kniha – jej rozprávanie – dostala aj do jej rodnej krajiny.

A ako bojuje za vyrovnanie sa so svojim osudom? Aj o tom hovoria riadky z kapitoly Všetko, čo chýba: „*Veľmi som sa chcela naučiť písať. Viem čítať, ale len tlačené písmeňá. Nerozumiem listu napísanému rukou, lebo som sa učila čítať iba z novin. Občas sa mi stáva, že zastanem pri nejakom slove. Vtedy sa opýtam dcér.*”

/korpás/

Letná otváracia doba Mestskej knižnice v Šahách

/Od 1. júla do 31. aug. 2004/

Pondelok	zatvorené	
Utorok		13.00–16.00
Streda-štvrtok	8.30–11.30	13.00–16.00
Piatok		13.00–16.00

Radili cukrovkárom

Chvályhodné podujatie sa konalo 14. júla v šahanskom hoteli Villa Romaine. 40 pacientov-cukrovkárov sa stretlo so svojim lekárom-diabetológom **MUDr. Petrom Farkašom** a medicínskou referentkou firmy Wörwag Pharma GmbH **Mgr. Elenou Frzonovou**, ktorá prednášala na tému: *Tipy pre ľahší život s cukrovkou*. Prednášateľka hovorila o rôznych aspektoch spolužitia s touto chorobou, napríklad: diéta a cukrovka, vitamíny pre diabetikov, akú obuv by mali nosiť cukrovkári, aké kompli-

kácie môže vyvolať táto choroba atď.

Na otázky diskutujúcich odpovedala prednášateľka spolu s ošetrujúcim odborným lekárom.

Pacienti si mohli dať vyšetriť aj vibračnú citlivosť nôh ladičkou. Nechýbalo ani diabetické občerstvenie a tomboľa o hodnotné ceny.

V príjemnej pohode prebiehajúce stretnutie bolo dobrým príkladom toho, ako zblížiť liečiteľov a pacientov.

/korpás/